

15/1988 Sb.

Vyhláška

ministra zahraničních věcí

ze dne 4. září 1987

o Vídeňské úmluvě o smluvním právu

Změna: [9/2014 Sb.m.s.](#)

Dne 23. května 1969 byla ve Vídni přijata Vídeňská úmluva o smluvním právu.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky. Listina o přístupu Československé socialistické republiky k Vídeňské úmluvě o smluvním právu byla uložena u generálního tajemníka OSN dne 29. července 1987 s výhradou, že Československá socialistická republika se necítí vázána ustanovením článku 66 Úmluvy a prohlašuje v souladu se zásadou suverénní rovnosti států, že v každém případě je k předložení sporu Mezinárodnímu soudnímu dvoru nebo smírčímu řízení nutný souhlas všech stran sporu.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 84 odst. 1 dnem 27. ledna 1980. Pro Československou socialistickou republiku vstoupila v platnost v souladu se svým článkem 84 odst. 2 dnem 28. srpna 1987.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

Vídeňská úmluva

o smluvním právu

Preambule

Státy, které jsou stranami této úmluvy, berouce v úvahu základní úlohu smluv v historii mezinárodních vztahů, uznávající stále větší význam smluv jako pramene mezinárodního práva a prostředku k rozvoji mírové spolupráce mezi národy bez ohledu na jejich státní a společenské zřízení, jsou si vědomy, že zásady svobodného souhlasu, dobré víry a pacta sunt servanda jsou všeobecně uznávány, potvrzující, že spory týkající se smluv musí být, stejně jako jiné mezinárodní spory, řešeny mírovými prostředky a v souladu se zásadami spravedlnosti a mezinárodního práva, připomínající odhodlání lidu Spojených národů vytvořit podmínky, za nichž mohou být zachovány spravedlnost a úcta k závazkům plynoucím ze smluv, majíce na zřeteli zásady mezinárodního práva vtělené do [Charty Organizace spojených národů](#), jako je zásada rovnoprávnosti národů a jejich právo na sebeurčení, zásada svrchované rovnosti a nezávislosti všech států, zásada nevměšování do vnitřních záležitostí států, zásada zákazu hrozby silou nebo použití síly a zásada všeobecného uznávání a dodržování lidských práv a základních svobod pro všechny, jsou přesvědčeny, že kodifikace a pokrokový rozvoj smluvního práva, jichž bylo dosaženo v této úmluvě, budou sloužit k dosažení cílů Spojených národů vyhlášených v [Chartě](#), jako je udržení

mezinárodního míru a mezinárodní bezpečnosti, rozvoj přátelských vztahů mezi národy a uskutečňování mezinárodní spolupráce,
potvrzující, že pravidla mezinárodního práva obyčejového budou i nadále upravovat otázky, které nejsou upraveny ustanoveními této úmluvy,
dohodly se na tomto:

Část I

Úvodní ustanovení

Čl.1

Působnost úmluvy

Tato úmluva se vztahuje na smlouvy mezi státy.

Čl.2

Používané výrazy

1. Pro účely této úmluvy:

- a) "smlouva" je mezinárodní dohoda uzavřená mezi státy písemnou formou, řídící se mezinárodním právem, sepsaná v jediné nebo ve dvou či více souvisících listinách, ať je její název jakýkoliv;
- b) "ratifikace", "přijetí", "schválení", "přístup" je v jednotlivých případech takto pojmenovaný mezinárodní úkon, jímž stát projevuje na mezinárodním poli svůj souhlas s tím, že bude vázán smlouvou;
- c) "plná moc" je listina vydaná příslušným orgánem státu, kterou je zmocněna jedna nebo více osob zastupovat stát při jednání, při přijetí nebo ověření textu smlouvy, vyjádřit souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, nebo vykonat jakýkoliv jiný úkon, který se týká smlouvy;
- d) "výhrada" je jednostranné, jakkoliv formulované nebo označené prohlášení, učiněné státem při podpisu, ratifikaci, přijetí nebo schválení smlouvy nebo při přístupu k ní, jímž tento stát zamýšlí vyloučit nebo změnit právní účinek určitých ustanovení smlouvy při jejich použití vůči tomuto státu;
- e) "stát zúčastnivší se jednání" je stát, který se podílel na vypracování a přijetí textu smlouvy;
- f) "smluvní stát" je stát, který projevil souhlas s tím, že bude vázán smlouvou, ať vstoupila v platnost, či nikoliv;
- g) "smluvní strana" je stát, který projevil souhlas s tím, že bude vázán smlouvou, a vůči němuž je smlouva v platnosti;
- h) "třetí stát" je stát, který není stranou smlouvy;
- i) "mezinárodní organizace" je organizace mezivládní.

2. Ustanovení odstavce 1 o výrazech používaných v této úmluvě nemají vliv na použití těchto výrazů nebo jejich smysl, který jim může být dán ve vnitrostátním právu jakéhokoliv státu.

Čl.3

Mezinárodní dohody, na něž se úmluva nevztahuje

Skutečnost, že se tato úmluva nevztahuje na mezinárodní dohody sjednané mezi státy a jinými subjekty mezinárodního práva nebo mezi těmito jinými subjekty mezinárodního práva, ani na mezinárodní dohody, které nebyly sjednány písemnou formou, nepůsobí:

- a) na právoplatnost takových dohod;

b) na použití jakýchkoliv v této úmluvě obsažených pravidel, která by se na takové dohody vztahovala podle mezinárodního práva nezávisle na této úmluvě;

c) na použití úmluvy na vztahy mezi státy, které jsou upraveny mezinárodními dohodami, jejichž stranami jsou též jiné subjekty mezinárodního práva.

Čl.4

Vyloučení zpětné působnosti úmluvy

Tato úmluva se vztahuje jen na smlouvy uzavřené mezi státy až poté, kdy úmluva vstoupila vůči nim v platnost, bez újmy všech pravidel v ní obsažených, vztahujících se na smlouvy podle mezinárodního práva nezávisle na této úmluvě.

Čl.5

Smlouvy zakládající mezinárodní organizace a smlouvy přijaté v mezinárodní organizaci

Tato úmluva se vztahuje na každou smlouvu, která je zakládající listinou mezinárodní organizace, a na každou smlouvu přijatou v mezinárodní organizaci, bez újmy všech příslušných pravidel dané organizace.

Část II

Uzavírání smluv a jejich vstup v platnost

Oddíl 1:

Uzavírání smluv

Čl.6

Způsobilost států uzavírat smlouvy

Každý stát má způsobilost uzavírat smlouvy.

Čl.7

Plná moc

1. Určitá osoba se považuje za zástupce státu pro přijetí nebo ověření textu smlouvy nebo pro vyjádření souhlasu státu s tím, že bude vázán smlouvou:

a) jestliže předloží řádnou plnou moc; nebo

b) vyplývá-li z praxe příslušných států nebo z jiných okolností, že bylo jejich úmyslem považovat tuto osobu za zástupce státu pro uvedené úkony a upustit od předložení plné moci.

2. Z titulu svých funkcí a bez předložení plné moci se za zástupce svého státu považují:

a) hlavy států, předsedové vlád a ministři zahraničních věcí, a to pro všechny úkony souvisící se sjednáváním smlouvy;

b) vedoucí diplomatické mise, a to pro přijetí textu smlouvy mezi vysílajícím státem a přijímajícím státem;

c) pověření zástupci států na mezinárodní konferenci, u mezinárodní organizace nebo u některého z jejích orgánů, a to pro přijetí textu smlouvy na této konferenci, v této organizaci nebo orgánu.

Čl.8

Dodatečné potvrzení úkonu provedeného bez oprávnění

Úkon související se sjednáním smlouvy a provedený osobou, která podle článku 7 nemůže být pokládána za oprávněnou zastupovat stát pro tento účel, je právně neúčinný, ledaže je tímto státem dodatečně potvrzen.

Čl.9 Přijetí textu

1. Text smlouvy se přijímá, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2, se souhlasem všech států, které se podílejí na jeho vypracování.

2. Text smlouvy se přijímá na mezinárodní konferenci dvoutřetinovou většinou přítomných a hlasujících států, ledaže se tyto státy stejnou většinou rozhodly použít jiné pravidlo.

Čl.10 Ověření textu

Text smlouvy se stává původním a konečným:

a) byl-li zachován postup stanovený v textu nebo dohodnutý státy, které se podílely na vypracování smlouvy, nebo

b) není-li takový postup stanoven, tak podpisem, podpisem ad referendum nebo parafováním textu smlouvy nebo závěrečného aktu konference obsahujícího text, a to zástupci těchto států.

Čl.11 Způsoby vyjádření souhlasu s tím být vázán smlouvou

Souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, může být vyjádřen podpisem, výměnou listin tvořících smlouvu, ratifikací smlouvy, jejím přijetím, schválením nebo přístupem k ní nebo jiným dohodnutým způsobem.

Čl.12 Souhlas s tím být vázán smlouvou vyjádřený podpisem

1. Souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, se vyjadřuje podpisem zástupce tohoto státu, jestliže:

a) smlouva stanoví, že podpis bude mít tento účinek;

b) je jinak potvrzeno, že státy, které se zúčastnily jednání, se dohodly, že podpis bude mít tento účinek;

c) úmysl státu, aby podpis měl tento účinek, vyplývá z plné moci jeho zástupce nebo byl vyjádřen v průběhu jednání.

2. Pro účely odstavce 1:

a) parafování textu má účinky podpisu smlouvy, je-li potvrzeno, že se tak dohodly státy, které se zúčastnily jednání;

b) podpis smlouvy ad referendum zástupcem státu má účinky konečného podpisu smlouvy, jestliže byl tímto státem potvrzen.

Čl.13 Souhlas s tím být vázán smlouvou vyjádřený výměnou listin tvořících smlouvu

Souhlas států s tím, že budou vázány smlouvou, kterou tvoří vzájemně vyměněné listiny, se vyjadřuje touto výměnou:

- a) stanoví-li listiny, že jejich výměna bude mít tento účinek; nebo
- b) je-li jinak potvrzeno, že se státy dohodly, že výměna listin bude mít tento účinek.

Čl.14

Souhlas s tím být vázán smlouvou vyjádřený ratifikací, přijetím nebo schválením

1. Souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, se vyjadřuje ratifikací, jestliže:

- a) smlouva stanoví, že tento souhlas je vyjádřen ratifikací;
- b) je jinak potvrzeno, že státy, které se zúčastnily jednání, se dohodly, že ratifikace bude požadována;
- c) zástupce státu podepsal smlouvu s výhradou ratifikace; nebo
- d) úmysl státu podepsat smlouvu s výhradou ratifikace vyplývá z plné moci jeho zástupce nebo byl vyjádřen v průběhu jednání.

2. Souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, se vyjadřuje přijetím nebo schválením za stejných podmínek jako při ratifikaci.

Čl.15

Souhlas s tím být vázán smlouvou vyjádřený přístupem

Souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, se vyjadřuje přístupem, jestliže:

- a) smlouva stanoví, že takový souhlas může tento stát vyjádřit přístupem;
- b) je jinak potvrzeno, že státy, které se zúčastnily jednání, se dohodly, že tento stát může vyjádřit takový souhlas přístupem; nebo
- c) se všechny smluvní strany později dohodly, že takový souhlas může tento stát vyjádřit přístupem.

Čl.16

Výměna nebo uložení ratifikačních listin, listin o přijetí, schválení nebo přístupu

Pokud smlouva nestanoví jinak, ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přístupu zakládají souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou dnem:

- a) jejich výměny mezi smluvními státy;
- b) jejich uložení u depozitáře; nebo
- c) jejich oznámení smluvním státům nebo depozitáři, jestliže tak bylo dohodnuto.

Čl.17

Souhlas s tím být vázán částí smlouvy a volba rozdílných ustanovení

1. Bez újmy článků 19 až 23 je souhlas státu s tím, že bude vázán částí smlouvy, účinný jen tehdy, připouští-li to smlouva nebo souhlasí-li s tím ostatní smluvní státy.

2. Souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, která připouští volbu mezi rozdílnými ustanoveními, je účinný jen tehdy, jestliže jsou jasně uvedena ustanovení, jichž se souhlas týká.

Čl.18

Závazek nemařit předmět a účel smlouvy před jejím vstupem v platnost

Stát je povinen zdržet se jednání, které by mohlo mařit předmět a účel smlouvy, jestliže:

- a) podepsal smlouvu nebo vyměnil listiny tvořící smlouvu s výhradou ratifikace, přijetí nebo schválení,

dokud jasně neprojevil úmysl, že se nehodlá stát její smluvní stranou; nebo

b) v období, které předchází vstupu smlouvy v platnost, vyjádřil svůj souhlas s tím, že bude vázán smlouvou, a to za podmínky, že vstup smlouvy v platnost není nepřiměřeně oddalován.

Oddíl 2:

Výhrady

Čl.19

Formulování výhrad

Stát může při podpisu, ratifikaci, přijetí, schválení smlouvy nebo přístupu k ní formulovat výhradu, ledaže:

a) taková výhrada je smlouvou zakázána;

b) smlouva stanoví, že mohou být učiněny pouze určité výhrady, mezi nimiž není taková výhrada uvedena;

c) v případech, které nespádají pod body a) a b), je taková výhrada neslučitelná s předmětem a účelem smlouvy.

Čl.20

Přijetí výhrad a námitky proti výhradám

1. Výhrada, kterou smlouva výslovně připouští, nevyžaduje pozdějšího přijetí ostatními smluvními státy, ledaže to stanoví smlouva.

2. Jestliže z omezeného počtu států, které se zúčastnily jednání, a z předmětu a účelu smlouvy vyplývá, že její provádění jako celku všemi smluvními stranami je podstatnou podmínkou souhlasu každé z nich s tím, že bude vázána smlouvou, musí být výhrada přijata všemi smluvními stranami.

3. Je-li smlouva zakládající listinou mezinárodní organizace a není-li v ní stanoveno jinak, musí být výhrada přijata příslušným orgánem této organizace.

4. Pro případy, které nejsou uvedeny v předcházejících odstavcích, a pokud smlouva nestanoví jinak, platí, že

a) přijetím výhrady druhým smluvním státem se stane stát, který výhradu učinil, smluvní stranou ve vztahu k tomuto druhému státu, jestliže je smlouva v platnosti nebo vstoupí v platnost pro tyto státy;

b) námitka proti výhradě, vznesená druhým smluvním státem, nebrání tomu, aby smlouva vstoupila v platnost mezi státem, který vznesl námitku, a státem, který učinil výhradu, ledaže stát, který vznesl námitku, jasně vyjádřil opačný úmysl;

c) úkon vyjadřující souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, a obsahující výhradu nabývá účinnosti, jakmile alespoň jeden z ostatních smluvních států tuto výhradu přijal.

5. Pro účely odstavců 2 a 4 a pokud smlouva nestanoví jinak, považuje se výhrada za přijatou státem, jestliže nevznesl námitku proti výhradě do dvanácti měsíců ode dne, kdy obdržel oznámení o výhradě, nebo do dne, kdy vyjádřil souhlas s tím, že bude vázán smlouvou, a to podle toho, který z těchto dnů je pozdější.

Čl.21

Právní účinky výhrad a námitek proti výhradám

1. Výhrada učiněná ve vztahu k druhé smluvní straně v souladu s články 19, 20 a 23:

a) mění pro stát, který učinil výhradu, v jeho vztazích s touto druhou stranou ustanovení smlouvy, jichž se výhrada týká, v rozsahu této výhrady; a

b) mění tato ustanovení ve stejném rozsahu pro tuto druhou smluvní stranu v jejích vztazích se státem, který učinil výhradu.

2. Výhrada nemění ustanovení smlouvy pro ostatní smluvní strany v jejich vzájemných vztazích.

3. Jestliže se stát, který vznesl námitku proti výhradě, nevyslovil proti vstupu smlouvy v platnost mezi ním a státem, který učinil výhradu, pak se mezi oběma státy nepoužijí v rozsahu této výhrady ta ustanovení, jichž se výhrada týká.

Čl.22

Odvolání výhrad a námitek proti výhradám

1. Pokud smlouva nestanoví jinak, může být výhrada kdykoli odvolána, aniž je k tomu třeba souhlasu státu, který výhradu přijal.

2. Pokud smlouva nestanoví jinak, může být námitka k výhradě kdykoliv odvolána.

3. Pokud smlouva nestanoví jinak nebo nebylo-li jinak dohodnuto, pak

a) odvolání výhrady nabývá účinnosti vůči druhému smluvnímu státu dnem, kdy obdržel oznámení o odvolání výhrady;

b) odvolání námitek proti výhradě nabývá účinnosti dnem, kdy stát, který formuloval výhradu, obdržel oznámení o odvolání námitek proti výhradě.

Čl.23

Řízení o výhradách

1. Výhrada, výslovné přijetí výhrady a námitka proti výhradě musí být formulovány písemně a sděleny smluvním státům a jiným státům, které se mohou stát smluvními stranami.

2. Výhrada formulovaná při podpisu smlouvy podléhající ratifikaci, přijetí nebo schválení musí být výslovně potvrzena státem, který ji učinil, a to při vyjádření jeho souhlasu s tím, že bude vázán smlouvou. V takovém případě bude výhrada považována za učiněnou dnem potvrzení.

3. Výslovné přijetí výhrady nebo námitka proti výhradě nevyžadují potvrzení, byly-li učiněny před potvrzením výhrady.

4. Odvolání výhrady nebo námitek proti výhradě musí být formulovány písemně.

Oddíl 3:

Vstup v platnost a prozatímní provádění smluv

Čl.24

Vstup v platnost

1. Smlouva vstupuje v platnost způsobem a dnem určeným v jejích ustanoveních nebo dohodou států, které se zúčastnily jednání.

2. Není-li takových ustanovení nebo takové dohody, vstupuje smlouva v platnost tehdy, jakmile souhlas s tím být vázán smlouvou byl vyjádřen všemi státy, které se zúčastnily jednání.

3. Vyjádří-li stát souhlas s tím, že bude vázán smlouvou, po jejím vstupu v platnost, vstupuje smlouva pro tento stát v platnost dnem vyjádření jeho souhlasu, pokud v ní není stanoveno jinak.

4. Ustanovení smlouvy, která upravují ověření textu, vyjádření souhlasu států s tím, že budou vázány smlouvou, způsob nebo den vstupu v platnost, výhrady, funkce depozitáře, jakož i jiné otázky nutně vznikající před vstupem smlouvy v platnost, se provádějí počínaje přijetím textu smlouvy.

Čl.25 Prozatímní provádění

1. Smlouva nebo její část se prozatímně provádějí do jejího vstupu v platnost, jestliže

a) tak smlouva stanoví; nebo

b) státy, které se zúčastnily jednání, se o tom dohodly jiným způsobem.

2. Nestanoví-li smlouva jinak, nebo jestliže se státy, které se zúčastnily jednání, nedohodly jinak, skončí prozatímní provádění smlouvy nebo části smlouvy ve vztahu k určitému státu, jestliže tento stát oznámí ostatním státům, mezi nimiž se smlouva prozatímně provádí, svůj úmysl nestat se smluvní stranou.

Část III

Dodržování, provádění a výklad smluv

Oddíl 1:

Dodržování smluv

Čl.26 Pacta sunt servanda

Každá platná smlouva zavazuje smluvní strany a musí být jimi plněna v dobré víře.

Čl.27 Vnitrostátní právo a dodržování smluv

Strana se nemůže dovolávat ustanovení svého vnitrostátního práva jako důvodu pro neplnění smlouvy. Toto pravidlo není na újmu článku 46.

Oddíl 2:

Provádění smluv

Čl.28 Vyloučení zpětné působnosti smluv

Pokud ze smlouvy nevyplývá nebo není jinak zjevný jiný úmysl, nezavazují ustanovení smlouvy smluvní stranu, pokud jde o jakýkoliv úkon nebo skutečnost, které pro tuto stranu nastaly do dne, kdy pro ni smlouva vstoupila v platnost, nebo pokud jde o jakoukoliv situaci, která do toho dne zanikla.

Čl.29 Územní rozsah smluv

Pokud ze smlouvy nevyplývá nebo není jinak zjevný jiný úmysl, zavazuje smlouva každou smluvní stranu pro celé její území.

Čl.30 Provádění po sobě uzavřených smluv, které se týkají téhož předmětu

1. S výjimkou ustanovení [článku 103 Charty Organizace](#) spojených národů upravují se práva a závazky států, které jsou stranami po sobě uzavřených smluv týkajících se téhož předmětu, podle následujících odstavců.

2. Stanoví-li smlouva, že je podřízena smlouvě dřívější nebo pozdější, nebo že nemá být považována za neslučitelnou s touto druhou smlouvou, mají ustanovení této druhé smlouvy přednost.

3. Jsou-li všechny smluvní strany dřívější smlouvy též stranami smlouvy pozdější, aniž podle článku 59 dřívější smlouva zanikla nebo její provádění bylo přerušeno, provádí se dřívější smlouva pouze v tom rozsahu, v jakém jsou její ustanovení slučitelná s ustanoveními smlouvy pozdější.

4. Nejsou-li všechny smluvní strany pozdější smlouvy stranami smlouvy dřívější, platí, že ve vztazích

a) mezi státy, které jsou stranami obou smluv, se postupuje podle pravidla uvedeného v odstavci 3;

b) mezi státem, který je stranou obou smluv, a státem, který je stranou pouze jedné z nich, jsou jejich vzájemná práva a závazky upraveny smlouvou, jejímiž stranami jsou oba státy.

5. Odstavec 4 se nevztahuje na článek 41, na jakoukoliv otázku zániku smlouvy nebo přerušeni jejího provádění podle článku 60 nebo na jakoukoliv otázku odpovědnosti státu, která může pro stát vzniknout z uzavření nebo provádění smlouvy, jejíž ustanovení nejsou slučitelná s jeho závazky vůči jinému státu podle jiné smlouvy.

Oddíl 3:

Výklad smluv

Čl.31

Obecné pravidlo výkladu

1. Smlouva musí být vykládána v dobré víře, v souladu s obvyklým významem, který je dáván výrazům ve smlouvě v jejich celkové souvislosti, a rovněž s přihlédnutím k předmětu a účelu smlouvy.

2. Pro účely výkladu smlouvy se kromě textu, včetně preambule a příloh, celkovou souvislostí rozumí:

a) každá dohoda vztahující se ke smlouvě, k níž došlo mezi všemi stranami v souvislosti s uzavřením smlouvy;

b) každá listina vyhotovená jednou nebo více stranami v souvislosti s uzavřením smlouvy a přijatá ostatními stranami jakožto listina vztahující se ke smlouvě.

3. Spolu s celkovou souvislostí bude brán zřetel:

a) na každou pozdější dohodu, týkající se výkladu smlouvy nebo provádění jejích ustanovení, k níž došlo mezi stranami;

b) na jakoukoliv pozdější praxi při provádění smlouvy, která založila dohodu stran, týkající se jejího výkladu;

c) na každé příslušné pravidlo mezinárodního práva použitelné ve vztazích mezi stranami.

4. Výraz bude chápán ve zvláštním smyslu, potvrdí-li se, že to bylo úmyslem stran.

Čl.32

Doplňkové prostředky výkladu

Doplňkových prostředků výkladu, včetně přípravných materiálů na smlouvě a okolností, za

nichž byla smlouva uzavřena, lze použít buď pro potvrzení významu, který vyplývá z použití článku 31, nebo pro určení významu, když výklad provedený podle článku 31:

a) buď ponechává význam nejednoznačným nebo nejasným; nebo

b) vede k výsledku, který je zřejmě protismyslný nebo nerozumný.

Čl.33

Výklad smluv, jejichž původní vyhotovení je ve dvou nebo více jazycích

1. Byla-li smlouva původně vyhotovena ve dvou nebo více jazycích, má její text stejnou platnost v každém z těchto jazyků, pokud smlouva nestanoví nebo se strany nedohodnou, že v případě rozdílnosti je rozhodující určitý text.

2.- Znění smlouvy v jiném jazyce, než v jednom z těch, v němž byl text původně vyhotoven, bude považováno za původní text jen v případě, že to stanoví smlouva nebo se strany na tom dohodly.

3. Předpokládá se, že výrazy použité ve smlouvě mají v každém z původních textů stejný význam.

4. Dojde-li při porovnání původních textů k rozdílnostem ve významu, které nemohou být odstraněny použitím článků 31 a 32, přijme se, s výjimkou případu, kdy určitý text je podle odstavce 1 rozhodující, ten význam, který se zřetelem k předmětu a účelu smlouvy tyto texty nejlépe sbližuje.

Oddíl 4:

Smlouvy a třetí státy

Čl.34

Obecné pravidlo týkající se třetích států

Ze smlouvy nevznikají ani závazky ani práva třetímu státu bez jeho souhlasu.

Čl.35

Smlouvy stanovící závazky třetím státům

Třetímu státu vznikne závazek z ustanovení smlouvy, jestliže strany této smlouvy mají v úmyslu tímto ustanovením vytvořit závazek a jestliže třetí stát tento závazek výslovně přijme písemnou formou.

Čl.36

Smlouvy stanovící práva třetím státům

1. Třetímu státu vznikne právo z ustanovení smlouvy, jestliže strany této smlouvy mají v úmyslu tímto ustanovením poskytnout toto právo buď třetímu státu nebo skupině států, k níž náleží, nebo všem státům a jestliže s tím třetí stát souhlasí. Jeho souhlas se předpokládá, pokud není důkaz o opaku, ledaže by smlouva stanovila jinak.

2. Při výkonu práva podle odstavce 1 musí stát zachovávat podmínky stanovené ve smlouvě nebo vzniklé v souladu s ní.

Čl.37

Zrušení nebo změna závazků nebo práv třetích států

1. Vznikl-li třetímu státu závazek podle článku 35, může být tento závazek zrušen nebo změněn pouze se souhlasem smluvních stran a třetího státu, ledaže dohodou mezi nimi bylo stanoveno jinak.

2. Vzniklo-li třetímu státu právo podle článku 36, nemůže být toto právo stranami zrušeno

nebo změněno, jestliže bylo stanoveno, že toto právo nemůže být zrušeno nebo změněno bez souhlasu třetího státu.

Čl.38

Ustanovení smlouvy, která se stávají závaznými pro třetí státy v důsledku vzniku mezinárodního obyčeje

Žádné ustanovení článků 34 až 37 nebrání tomu, aby se jakékoliv ustanovení smlouvy stalo závazným pro třetí stát jako obyčejové pravidlo mezinárodního práva, uznané za takové pravidlo.

Část IV

Změna a úprava smluv

Čl.39

Obecné pravidlo o změně smluv

Smlouva může být změněna dohodou mezi stranami. Na takovou dohodu se vztahují pravidla uvedená v části II., ledaže by smlouva stanovila jinak.

Čl.40

Změna mnohostranných smluv

1. Pokud smlouva nestanoví jinak, řídí se změna mnohostranných smluv podle následujících odstavců.

2. Jakýkoliv návrh na změnu mnohostranné smlouvy ve vztazích mezi všemi stranami musí být oznámen všem smluvním státům, z nichž každý má právo se podílet:

- a) na rozhodování o postupu při projednávání tohoto návrhu,
- b) na jednání a na uzavření jakékoliv dohody o změně smlouvy.

3. Každý stát, který je oprávněn stát se smluvní stranou, může se rovněž stát stranou smlouvy, v níž byly provedeny změny.

4. Dohoda o změně nezavazuje stát, který je již stranou smlouvy a který se nestal stranou této dohody; ve vztahu k němu se použije článku 30 odstavce 4 písmeno b).

5. Každý stát, který se stane stranou smlouvy poté, kdy vstoupila v platnost dohoda o její změně, bude, pokud nevyjádřil jiný úmysl, považován:

- a) jak za stranu smlouvy, v níž byly provedeny změny, tak
- b) za stranu původní smlouvy ve vztahu ke každé straně smlouvy, která není vázána dohodou o její změně.

Čl.41

Dohody pozměňující mnohostranné smlouvy ve vztazích mezi některými stranami

1. Dvě nebo více stran jedné mnohostranné smlouvy mohou uzavřít dohodu pozměňující smlouvu pouze ve svých vzájemných vztazích, jestliže:

- a) smlouva připouští možnost takové změny;
- b) smlouva takovou změnu nezakazuje a změna
 - i) není na újmu ani výkonu práv plynoucích ze smlouvy druhým stranám, ani na újmu plnění jejich závazků; a
 - ii) nedotýká se ustanovení, jehož změna je neslučitelná s řádným plněním předmětu a účelu smlouvy

jako celku.

2. Pokud v případě podle odstavce 1 písm. a) smlouva nestanoví jinak, příslušné strany musí oznámit ostatním stranám svůj úmysl uzavřít dohodu a informovat je o úpravách smlouvy, se kterými se v dohodě počítá.

Část V

Neplatnost, zánik a přerušení provádění smluv

Oddíl 1:

Všeobecná ustanovení

Čl.42

Platnost a trvání platnosti smluv

1. Platnost smlouvy nebo souhlasu státu s tím, že bude vázán smlouvou, mohou být popírány jen podle této úmluvy.

2. Zánik smlouvy, její výpověď nebo odstoupení některé strany od smlouvy se mohou uskutečnit pouze na základě ustanovení smlouvy nebo této úmluvy. Stejně pravidlo platí pro přerušení provádění smlouvy.

Čl.43

Závazky uložené mezinárodním právem nezávisle na smlouvě

Neplatnost, zánik nebo výpověď smlouvy, odstoupení jedné ze stran od smlouvy nebo přerušení jejího provádění, vyplývají-li z provádění této úmluvy nebo z ustanovení smlouvy, nijak neovlivňují povinnost státu plnit závazky ve smlouvě obsažené, které mu ukládá mezinárodní právo nezávisle na smlouvě.

Čl.44

Dělitelnost ustanovení smlouvy

1. Právo strany stanovené smlouvou nebo vyplývající z článku 56 vypovědět smlouvu, odstoupit od ní nebo přerušit její provádění, může být uplatněno jen ve vztahu ke smlouvě jako celku, pokud smlouva nestanoví jinak nebo pokud se strany nedohodly jinak.

2. Důvodu neplatnosti nebo zániku smlouvy, odstoupení od smlouvy nebo přerušení jejího provádění uznaného touto úmlouvou je možno dovolávat se jen ve vztahu ke smlouvě jako celku s výjimkou případů uvedených v následujících odstavcích nebo v článku 60.

3. Týká-li se důvod jen určitých ustanovení, lze se ho dovolávat pouze ve vztahu k těmto ustanovením, jestliže:

a) tato ustanovení lze oddělit od zbývajících částí smlouvy, pokud jde o jejich provádění;

b) ze smlouvy vyplývá nebo je jinak potvrzeno, že přijetí těchto ustanovení nebylo pro druhou stranu nebo pro jiné smluvní strany podstatným základem jejich souhlasu k tomu, aby byly vázány smlouvou jako celkem; a

c) není nespravedlivé pokračovat v provádění zbývajících částí smlouvy.

4. V případech, na něž se vztahují články 49 a 50, může stát, který má právo dovolávat se podvodu nebo podplácení, tak učinit buď ve vztahu ke smlouvě jako celku, nebo, v případě uvedeném v odstavci 3, pouze ve vztahu k jejím určitým ustanovením.

5. V případech, na něž se vztahují články 51, 52 a 53, není dělitelnost ustanovení smlouvy

přípustná.

Čl.45

Ztráta práva dovolávat se důvodu neplatnosti smlouvy nebo jejího zániku, odstoupení od ní nebo přerušení jejího provádění

Stát se již nemůže dovolávat neplatnosti smlouvy nebo jejího zániku, odstoupení od ní nebo přerušení jejího provádění podle článků 46 až 50 nebo článků 60 a 62, jestliže poté, co se dozvěděl o skutečnostech:

a) buď výslovně souhlasil s tím, že podle okolností smlouva je buď platná, nebo zůstává v platnosti, anebo že se bude pokračovat v jejím provádění; nebo

b) musí se z jeho chování usoudit, že mlčky souhlasil s tím, že podle okolností smlouva je buď platná, nebo zůstává v platnosti, anebo že se bude pokračovat v jejím provádění.

Oddíl 2:

Neplatnost smluv

Čl.46

Ustanovení vnitrostátního práva o oprávnění uzavírat smlouvy

1. Skutečností, že při vyjádření souhlasu státu s tím, že bude vázán smlouvou, došlo k porušení některého z ustanovení jeho vnitrostátního práva týkajícího se oprávnění uzavírat smlouvy, se stát nemůže dovolávat jako důvodu pro zrušení svého souhlasu, ledaže toto porušení bylo zjevné a týká se zvláště důležitého pravidla jeho vnitrostátního práva.

2. Porušení je zjevné, jestliže je objektivně zřejmé kterémukoliv státu postupujícímu v této věci podle obvyklé praxe a v dobré víře.

Čl.47

Zvláštní omezení zmocnění vyjádřit souhlas státu

Bylo-li zmocnění zástupce vyjádřit souhlas státu s tím, že bude vázán určitou smlouvou, podmíněno zvláštním omezením, pak skutečností, že zástupce nevzal zřetel na takové omezení, se nelze dovolávat jako důvodu pro zrušení vyjádřeného souhlasu, ledaže toto omezení bylo oznámeno ostatním státům účastnícím se jednání před vyjádřením tohoto souhlasu.

Čl.48

Omyl

1. Stát se může dovolávat omylu ve smlouvě jako důvodu pro zrušení svého souhlasu s tím, že bude vázán smlouvou, jestliže se omyl týká skutečnosti nebo situace, jejichž existenci tento stát předpokládal v době uzavření smlouvy a které byly podstatným základem souhlasu tohoto státu s tím, že bude vázán smlouvou.

2. Odstavce 1 se nepoužije, jestliže zmíněný stát přispěl svým chováním k tomuto omylu nebo jestliže vzhledem k okolnostem mohl tento stát možnost omylu předpokládat.

3. Omyl týkající se pouze znění textu smlouvy se nedotýká platnosti smlouvy; v tomto případě se použije článku 79.

Čl.49

Podvod

Uzavřel-li stát smlouvu pod vlivem podvodného jednání jiného státu, který se účastnil jednání, může se dovolávat podvodu jako důvodu pro zrušení svého souhlasu s tím, že bude vázán smlouvou.

Čl.50

Podplacení zástupce státu

Bylo-li vyjádření souhlasu státu s tím, že bude vázán smlouvou, dosaženo přímým nebo nepřímým podplacením jeho zástupce, jehož se dopustil druhý stát účastnící se jednání, může se stát dovolávat tohoto podplacení jako důvodu pro zrušení svého souhlasu s tím, že bude vázán smlouvou.

Čl.51

Donucení zástupce státu

Souhlas státu s tím, že bude vázán smlouvou, jehož bylo dosaženo donucením zástupce státu činy nebo hrozbami, je bez jakéhokoliv právního účinku.

Čl.52

Donucení státu hrozbou síly nebo použitím síly

Každá smlouva, jejíhož uzavření bylo dosaženo hrozbou síly nebo použitím síly za porušení zásad mezinárodního práva vtělených do [Charty Organizace spojených národů](#), je nulitní.

Čl.53

Smlouvy, které jsou v rozporu s imperativní normou obecného mezinárodního práva (ius cogens)

Každá smlouva, která v době svého uzavření je v rozporu s imperativní normou obecného mezinárodního práva, je nulitní. Pro účely této úmluvy je imperativní normou obecného mezinárodního práva norma přijatá a uznaná mezinárodním společenstvím států jako celkem za normu, od níž není dovoleno se odchýlit a která může být změněna pouze novou normou obecného mezinárodního práva stejné povahy.

Oddíl 3:

Zánik smluv a přerušení jejich provádění

Čl.54

Zánik smlouvy nebo odstoupení od ní na základě ustanovení smlouvy nebo se souhlasem stran

Zánik smlouvy nebo odstoupení některé strany od ní může nastat:

- a) v souladu s ustanoveními smlouvy; nebo
- b) kdykoliv se souhlasem všech stran po poradě s ostatními smluvními státy.

Čl.55

Zmenšení počtu stran mnohostranné smlouvy pod počet nutný pro její vstup v platnost

Pokud smlouva nestanoví jinak, mnohostranná smlouva nezanikne pouze z toho důvodu, že počet stran klesl pod počet potřebný pro její vstup v platnost.

Čl.56

Výpověď nebo odstoupení od smlouvy, která neobsahuje ustanovení o zániku, výpovědi nebo odstoupení

1. Smlouvu, která neobsahuje ustanovení o svém zániku a která nepředvídá, že může být vypovězena nebo že od ní může být odstoupeno, není možno vypovědět nebo od ní odstoupit, ledaže:

- a) je potvrzeno, že bylo úmyslem stran připustit možnost výpovědi nebo odstoupení; nebo

b) právo smlouvu vypovědět nebo od ní odstoupit lze vyvodit z povahy smlouvy.

2. Strana musí oznámit nejméně dvanáct měsíců předem svůj úmysl smlouvu vypovědět nebo od ní odstoupit v souladu s ustanoveními odstavce 1.

Čl.57

Přerušeni provádění smlouvy podle jejích ustanovení nebo se souhlasem stran

Provádění smlouvy ve vztahu ke všem stranám nebo k určité straně může být přerušeno:

a) v souladu s ustanoveními smlouvy; nebo

b) kdykoliv se souhlasem všech smluvních stran po poradě s druhými smluvními státy.

Čl.58

Přerušeni provádění mnohostranné smlouvy dohodou pouze mezi některými stranami

1. Dvě nebo více stran mnohostranné smlouvy mohou uzavřít dohodu o tom, že dočasně a pouze ve vzájemných vztazích přeruší provádění ustanovení smlouvy, jestliže:

a) smlouva připouští možnost takového přerušeni;

b) takové přerušeni není smlouvou zakázáno a za podmínky, že přerušeni

i) není na újmu ani výkonu práv, která ze smlouvy vyplývají pro druhé strany, ani plnění jejich závazků;

ii) není neslučitelné s předmětem a účelem smlouvy.

2. Pokud v případě podle odstavce 1 písmeno a) smlouva nestanoví jinak, příslušné strany musí oznámit druhým stranám svůj úmysl uzavřít takovou dohodu a uvést ta ustanovení smlouvy, jejichž provádění hodlají přerušit.

Čl.59

Zánik smlouvy nebo přerušeni jejího provádění v důsledku uzavření pozdější smlouvy

1. Smlouva se považuje za zaniklou, jestliže všechny její strany uzavřou pozdější smlouvu o témž předmětu a:

a) z pozdější smlouvy vyplývá nebo je jinak potvrzeno, že úmyslem stran bylo upravit daný předmět touto smlouvou; nebo

b) ustanovení pozdější smlouvy jsou natolik neslučitelná s ustanoveními smlouvy dřívější, že není možné provádět obě smlouvy současně.

2. Provádění dřívější smlouvy se považuje pouze za přerušeni, jestliže to vyplývá z pozdější smlouvy, nebo je-li jinak potvrzeno, že to bylo úmyslem stran.

Čl.60

Zánik smlouvy nebo přerušeni jejího provádění v důsledku jejího porušení

1. Podstatné porušení dvoustranné smlouvy jednou ze stran opravňuje druhou stranu, aby se dovolávala porušení jako důvodu pro zánik smlouvy nebo pro přerušeni jejího provádění zcela nebo zčásti.

2. Podstatné porušení mnohostranné smlouvy jednou ze stran opravňuje:

a) druhé strany přerušit jednomyslnou dohodou provádění smlouvy zcela nebo zčásti nebo ji ukončit

i) buď ve vztazích mezi nimi a státem, který smlouvu porušil;

ii) nebo mezi všemi stranami;

b) stranu zvlášť dotčenou porušením, aby se dovolávala porušení jako důvodu pro přerušeni provádění smlouvy zcela nebo zčásti ve vztazích mezi ní a státem, který smlouvu porušil;

c) kteroukoliv stranu, kromě státu, který smlouvu porušil, aby se dovolávala porušení jako důvodu pro přerušeni provádění smlouvy zcela nebo zčásti, pokud jde o ni samu, jestliže smlouva je takové povahy, že podstatná porušení jejich ustanovení jednou stranou zásadně měni postavení každé strany, pokud jde o další plnění jejich závazků vyplývajících ze smlouvy.

3. Pro účely tohoto článku podstatné porušení smlouvy spočívá:

a) v takovém odmítnutí smlouvy, jaké tato úmluva nedovoluje; nebo

b) v porušení ustanovení, které je podstatné pro plnění předmětu a účelu smlouvy.

4. Předchozí odstavce se nedotýkají žádného ustanovení smlouvy použitelného v případě jejího porušení.

5. Odstavce 1 až 3 se nedotýkají ustanovení o ochraně lidské osobnosti, která jsou obsažena ve smlouvách humanitární povahy, zvláště ne ustanovení zakazujících jakékoliv represálie vůči osobám chráněným takovými smlouvami.

Čl.61

Dodatečná nemožnost plnění

1. Strana se může dovolávat nemožnosti plnění smlouvy jako důvodu pro její zánik nebo pro odstoupení od ní, jestliže tato nemožnost vyplývá z trvalé ztráty nebo zničení předmětu nezbytného pro provádění smlouvy. Je-li nemožnost dočasná, je možno se jí dovolávat pouze jako důvodu pro přerušeni provádění smlouvy.

2. Nemožnosti plnění se nemůže strana dovolávat jako důvodu pro zánik smlouvy, odstoupení od ní nebo přerušeni jejího provádění, jestliže tato nemožnost plnění vznikla v důsledku toho, že strana poruší buď závazek plynoucí ze smlouvy nebo jiný mezinárodní závazek, který převzala vůči kterékoliv druhé straně smlouvy.

Čl.62

Podstatná změna poměrů

1. Podstatné změny poměrů, která nastala se zřetelem na poměry existující v době uzavření smlouvy a která předtím nebyla stranami předvídána, se nelze dovolávat jako důvodu pro zánik smlouvy nebo pro odstoupení od ní, ledaže:

a) existence těchto poměrů tvořila podstatný základ souhlasu stran s tím, že budou vázány smlouvou, a

b) tato změna zásadně měni rozsah závazků, které mají být podle smlouvy ještě plněny.

2. Podstatné změny poměrů se nelze dovolávat jako důvodu pro zánik smlouvy nebo pro odstoupení od ní, jestliže:

a) jde o smlouvu, která stanoví státní hranice; nebo

b) podstatná změna je důsledkem toho, že strana, která se jí dovolává, porušila buď závazek plynoucí ze smlouvy nebo jakýkoliv jiný mezinárodní závazek, který převzala vůči kterékoliv druhé straně smlouvy.

3. Jestliže se strana podle předchozích odstavců může dovolávat podstatné změny poměrů jako důvodu pro zánik smlouvy nebo pro odstoupení od ní, může se rovněž dovolávat této změny jako důvodu pro přerušeni provádění smlouvy.

Čl.63

Přerušeni diplomatických nebo konzulárních styků

Přerušeni diplomatických nebo konzulárních styků mezi stranami smlouvy nemá vliv na právní vztahy, které ze smlouvy vznikly, s výjimkou těch případů, kdy trvání diplomatických nebo konzulárních styků je nezbytné k provádění smlouvy.

Čl.64

Vznik nové imperativní normy obecného mezinárodního práva (ius cogens)

Vznikne-li nová imperativní norma obecného mezinárodního práva, každá smlouva, která je v rozporu s touto normou, se stane neplatnou a zanikne.

Oddíl 4:

Řízení

Čl.65

Řízení o neplatnosti smlouvy, o jejím zániku, o odstoupení od smlouvy, nebo o přerušení jejího provádění

1. Strana, která se na základě ustanovení této úmluvy dovolává buď vady ve svém souhlasu být vázána smlouvou, nebo důvodu pro popření platnosti smlouvy, pro její zánik, pro odstoupení od ní nebo pro přerušení jejího provádění, musí svůj požadavek oznámit ostatním stranám. V oznámení musí být uvedeno zamýšlené opatření, pokud jde o smlouvu, a jeho odůvodnění.

2. Jestliže po uplynutí lhůty, která, s výjimkou případů zvláštní naléhavosti, nemá být kratší než tři měsíce ode dne obdržení oznámení, žádná strana nevznese námitku, může strana, která učinila oznámení, provést zamýšlené opatření způsobem uvedeným v článku 67.

3. Jestliže však některá z ostatních stran vznesla námitku, jsou strany povinny hledat řešení prostředky uvedenými v [článku 33 Charty Organizace spojených národů](#).

4. Nic v předchozích odstavcích se nedotýká práv nebo závazků stran vyplývajících z ustanovení o řešení sporů, která jsou mezi nimi v platnosti.

5. Skutečnost, že některý stát nezaslal oznámení předepsané v odstavci 1, nebrání tomuto státu zaslat toto oznámení jako odpověď druhé straně, která požaduje plnění smlouvy nebo která se dovolává jejího porušení; tím není dotčeno ustanovení článku 45.

Čl.66

Soudní, rozhodčí a smírčí řízení

Jestliže v průběhu dvanácti měsíců následujících po dni, kdy byla vznesena námitka, nebylo dosaženo řešení v souladu s článkem 65 odstavec 3, bude se postupovat takto:

a) každá strana sporu týkajícího se použití nebo výkladu článku 53 nebo 64 může spor předložit písemným podáním k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, ledaže se strany společně dohodly předložit spor rozhodčím;

b) každá strana sporu týkajícího se použití nebo výkladu jakéhokoliv jiného článku v části V této úmluvy může zahájit řízení uvedené v příloze k této úmluvě tím, že o to požádá generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Čl.67

Listiny o prohlášení smlouvy za neplatnou, za zániklou, o odstoupení od smlouvy nebo o přerušení jejího provádění

1. Oznámení podle článku 65 odstavce 1 musí být učiněno písemně.

2. Jakýkoliv úkon prohlašující smlouvu za neplatnou nebo za zániklou nebo úkon, jímž se od smlouvy odstupuje nebo se přerušuje její provádění na základě ustanovení smlouvy nebo na základě

článku 65 odstavců 2 nebo 3 musí být učiněn ve formě listiny, která se zasílá ostatním stranám. Jestliže listina není podepsána hlavou státu, předsedou vlády nebo ministrem zahraničních věcí, může být od zástupce státu, který činí oznámení, požadováno předložení plné moci.

Čl.68

Odvolání oznámení a listin uvedených v člancích 65 a 67

Oznámení nebo listina uvedená v člancích 65 a 67 mohou být odvolány kdykoliv před tím, než vstoupí v platnost.

Oddíl 5:

Následky neplatnosti smlouvy, jejího zániku nebo přerušení jejího provádění

Čl.69

Následky neplatnosti smlouvy

1. Smlouva, jejíž neplatnost je zjištěna podle této úmluvy, je neplatná. Ustanovení neplatné smlouvy nemají žádnou právní sílu.

2. Jestliže však na základě takové smlouvy byly provedeny nějaké úkony, pak:

a) každá strana může žádat od kterékoliv druhé strany, aby pokud možno vytvořila v jejich vzájemných vztazích stav, který by existoval, kdyby nedošlo k těmto úkonům;

b) úkony provedené v dobré víře před tím, než došlo k dovolání se neplatnosti, nestávají se protiprávními pouze proto, že smlouva je neplatná.

3. V případech, na něž se vztahují články 49, 50, 51 a 52, se nepoužije odstavce 2 vůči straně, která je odpovědná za podvod, podplacení nebo donucení.

4. V případech, kdy souhlas určitého státu s tím, že bude vázán mnohostrannou smlouvou, je neplatný, použije se ve vztazích mezi tímto státem a stranami smlouvy výše uvedených pravidel.

Čl.70

Následky zániku smlouvy

1. Pokud smlouva nestanoví jinak nebo se strany nedohodnou jinak, zánik smlouvy podle jejích ustanovení nebo v souladu s touto úmluvou:

a) zprošťuje strany povinnosti pokračovat v plnění smlouvy;

b) se nedotýká žádného práva, závazku nebo právního postavení stran, které vznikly při provádění smlouvy před jejím zánikem.

2. Vypoví-li stát mnohostrannou smlouvou nebo od ní odstoupí, použije se odstavce 1 ve vztazích mezi tímto státem a každou z ostatních smluvních stran ode dne, kdy výpověď nebo odstoupení nabyly účinnosti.

Čl.71

Následky neplatnosti smlouvy, která je v rozporu s imperativní normou obecného mezinárodního práva

1. Je-li smlouva neplatná podle článku 53, mají strany povinnost:

a) vyloučit co možno nejvíce následky každého úkonu, k němuž došlo na základě ustanovení, které je v rozporu s imperativní normou obecného mezinárodního práva; a

b) uvést své vzájemné vztahy v soulad s imperativní normou obecného mezinárodního práva.

2. Stane-li se smlouva neplatnou a zanikne-li podle článku 64, zánik smlouvy:

a) zprošťuje strany od povinnosti pokračovat v plnění smlouvy;

b) se nedotýká žádného práva, závazku nebo právního postavení stran vzniklých při provádění smlouvy před jejím zánikem; tato práva, závazky nebo situace mohou však být nadále zachovány pouze tehdy, pokud jejich zachování samo o sobě není v rozporu s novou imperativní normou obecného mezinárodního práva.

Čl.72

Následky přerušení provádění smlouvy

1. Pokud smlouva nestanoví jinak nebo se strany nedohodly jinak, přerušení provádění smlouvy podle jejich ustanovení nebo podle této úmluvy:

a) zprošťuje strany, mezi nimiž je provádění smlouvy přerušeno, závazku plnit smlouvu ve svých vzájemných vztazích po dobu přerušení;

b) nedotýká se jinak právních vztahů vzniklých ze smlouvy mezi stranami.

2. Po dobu přerušení provádění se musí strany zdržet veškerého jednání, které by mohlo zabránit opětovnému provádění smlouvy.

Část VI

Různá ustanovení

Čl.73

Sukcese států, odpovědnost státu nebo vznik válečného stavu

Ustanovení této úmluvy se nebudou dotýkat žádné otázky, která v souvislosti se smlouvou může vzniknout ze sukcese států, z mezinárodní odpovědnosti státu nebo ze vzniku válečného stavu mezi státy.

Čl.74

Diplomatické nebo konzulární styky a uzavírání smluv

Přerušení diplomatických nebo konzulárních styků nebo neexistence těchto styků mezi dvěma nebo více státy nebrání uzavírání smluv mezi těmito státy. Uzavření smlouvy nemá samo o sobě vliv na stav v oblasti diplomatických nebo konzulárních styků.

Čl.75

Případ útočného státu

Ustanovení této úmluvy nemají vliv na závazky vztahující se ke smlouvě, které mohou útočnému státu vzniknout v důsledku opatření provedených podle [Charty Organizace spojených národů](#) vzhledem k agresi, jíž se tento stát dopustil.

Část VII

Depozitáři, oznámení, opravy a registrace

Čl.76

Depozitáři smluv

1. Depozitáře smlouvy mohou určit státy, které se zúčastnily jednání, buď přímo ve smlouvě nebo jakýmkoli jiným způsobem. Depozitářem může být jeden nebo více států, mezinárodní

organizace nebo nejvyšší správní úředník takové organizace.

2. Funkce depozitáře smlouvy mají mezinárodní povahu a depozitář musí při výkonu svých funkcí jednat nestranně. Tuto povinnost nesmí ovlivnit zejména skutečnost, že smlouva mezi některými ze stran nevstoupila v platnost, nebo vznikne-li mezi některým státem a depozitářem rozpor týkající se výkonu funkcí depozitáře.

Čl.77 Funkce depozitářů

1. Pokud smlouva nestanoví jinak nebo smluvní státy se nedohodly jinak, funkce depozitáře spočívá zejména:

- a) v úschově původního textu smlouvy a plných mocí, které mu byly předány;
- b) v pořizování ověřených opisů shodných s původním textem a všech dalších textů smlouvy v jiných jazycích, které mohou být podle smlouvy požadovány, a v jejich zasílání smluvním stranám a státům, které mají způsobilost stát se stranami smlouvy;
- c) v přijímání podpisů smlouvy, v přijímání a v uschovávání všech listin, oznámení a sdělení vztahujících se ke smlouvě;
- d) v zjišťování, zda podpis, listina, oznámení nebo sdělení týkající se smlouvy jsou v dobré a náležité formě a v upozornění příslušného státu v případě potřeby;
- e) v informování smluvních stran a států, které jsou oprávněny stát se stranami smlouvy, o listinách, oznámeních a sděleních týkajících se smlouvy;
- f) v informování států, které jsou oprávněny stát se stranami smlouvy, o datu, kdy byl přijat nebo uložen potřebný počet podpisů, ratifikačních listin, listin o přijetí, schválení nebo přístupu, vyžadovaný pro vstup smlouvy v platnost;
- g) v registraci smlouvy u sekretariátu Organizace spojených národů;
- h) v plnění funkcí uvedených v jiných ustanoveních této úmluvy.

2. Vznikne-li rozpor mezi některým státem a depozitářem o výkonu jeho funkcí, depozitář musí upozornit na tuto záležitost signatářské státy a smluvní státy nebo příslušný orgán mezinárodní organizace, jestliže se jí věc týká.

Čl.78 Oznámení a sdělení

S výjimkou případů, kdy smlouva nebo tato úmluva stanoví jinak, oznámení nebo sdělení, které má být učiněno kterýmkoliv státem podle této úmluvy:

- a) se předává buď přímo státům, není-li depozitář, nebo depozitáři;
- b) je považováno za podané příslušným státem okamžikem jeho přijetí státem, jemuž bylo určeno, popřípadě okamžikem jeho přijetí depozitářem;
- c) je-li předáno depozitáři, považuje se za přijaté státem, jemuž je určeno, okamžikem, kdy tento stát byl informován depozitářem v souladu s článkem 77 odstavec 1 písmeno e).

Čl.79 Oprava chyb v textech nebo ověřených opisech smluv

1. Jestliže po ověření textu smlouvy se signatářské a smluvní státy společně shodly, že v textu je chyba, bude tato chyba, jestliže tyto státy nerozhodly o jiném způsobu opravy, opravena:

- a) provedením příslušné opravy textu a jejím parafováním náležitě zmocněnými představiteli;
- b) vyhotovením listiny nebo výměnou listin obsahujících dohodnutou opravu textu;
- c) vyhotovením opraveného textu celé smlouvy tímž postupem jako při vyhotovení původního textu.

2. Jde-li o smlouvu, pro niž byl určen depozitář, uvědomí tento depozitář signatářské státy a smluvní státy o chybě a o návrhu na její opravu s uvedením přiměřené lhůty, v níž může být proti navržené opravě vznesena námitka. Jestliže do skončení této lhůty:

a) nebyla vznesena žádná námitka, depozitář provede a parafuje opravu v textu, vyhotoví protokol o opravě textu a zašle jeho opisy smluvním stranám a státům, které jsou oprávněny stát se stranami smlouvy;

b) byla vznesena námitka, depozitář oznámí námitku signatářským a smluvním státům.

3. Pravidla uvedená v odstavci 1 a 2 se použijí rovněž v těch případech, byl-li text původně vyhotoven ve dvou nebo více jazycích a objeví-li se mezi různými texty rozdíl, který podle dohody signatářských a smluvních států musí být upraven.

4. Opravený text nahrazuje vadný text *ab initio*, ledaže signatářské státy a smluvní státy rozhodly jinak.

5. Oprava textu smlouvy, která byla zaregistrována, se oznámí sekretariátu Organizace spojených národů.

6. Zjistí-li se chyba v ověřeném opisu smlouvy, depozitář vyhotoví protokol o opravě a zašle jeho opisy signatářským a smluvním státům.

Čl.80

Registrace a publikace smluv

1. Smlouvy se zasílají po svém vstupu v platnost sekretariátu Organizace spojených národů podle okolností k registraci nebo k zařazení a zápisu do rejstříku, jakož i k publikaci.

2. Funkce depozitáře zahrnuje zmocnění vykonávat úkony podle předchozího odstavce.

Část VIII

Závěrečná ustanovení

Čl.81

Podpis

Tato úmluva bude otevřena k podpisu všem státům, které jsou členy Organizace spojených národů nebo některé odborné organizace nebo Mezinárodní agentury pro atomovou energii, nebo jsou stranami Statutu Mezinárodního soudního dvora a kterémukoliv jinému státu, který bude vyzván Valným shromážděním Organizace spojených národů, aby se stal stranou úmluvy, a to do 30. listopadu 1969 u spolkového ministerstva zahraničních věcí Rakouské republiky a poté do 30. dubna 1970 v sídle Organizace spojených národů v New Yorku.

Čl.82

Ratifikace

Tato úmluva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Čl.83 Přístup

Tato úmluva bude otevřena k přístupu každému státu, jenž náleží do některé z kategorií uvedených v článku 81. Listiny o přístupu budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Čl.84 Vstup v platnost

1. Tato úmluva vstoupí v platnost třicátého dne po dni uložení třicáté páté ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

2. Pro každý stát, který úmluvu ratifikuje nebo k ní přistoupí po uložení třicáté páté ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, vstoupí úmluva v platnost třicátého dne po uložení jeho ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

Čl.85 Autentické texty

Původní vyhotovení této úmluvy, jejíž anglický, čínský, francouzský, ruský a španělský text jsou stejně autentické, bude uloženo u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Na důkaz toho podepsaní zmocněnci, kteří byli řádně zmocněni svými vládami, tuto úmluvu podepsali.

Dáno ve Vídni dne dvacátého třetího května roku tisícího devítistého šedesátého devátého.

Příl.

1. Generální tajemník Organizace spojených národů založí a vede seznam smírčích soudců z kvalifikovaných právníků. Za tím účelem se vyzývá každý stát, který je členem Organizace spojených národů nebo stranou této úmluvy, aby navrhl dva smírčí soudce, jejichž jména budou pojata do seznamu. Smírčí soudci, včetně těch, kteří mají nastoupit na případně uprázdněné místo, se určují na období pěti let, které se může opakovat. Smírčí soudce, jehož období skončí, bude pokračovat ve výkonu funkce, pro niž byl vybrán, podle následujícího odstavce.

2. Jestliže je generálnímu tajemníkovi předložena žádost podle článku 66, generální tajemník předloží spor smírčí komisi zřízené takto:

Stát nebo státy, které jsou jednou ze sporných stran, jmenují:

a) jednoho smírčího soudce, který je občanem tohoto státu nebo jednoho z těchto států, vybraného buď z osob uvedených v seznamu podle odstavce 1 nebo z jiných osob, a

b) jednoho smírčího soudce, který není občanem tohoto státu nebo jednoho z těchto států, vybraného z osob uvedených v seznamu.

Stát nebo státy, které jsou druhou spornou stranou, jmenují dva smírčí soudce stejným způsobem. Čtyři smírčí soudci, které si strany vybraly, musí být jmenováni ve lhůtě šedesáti dnů ode dne, kdy generální tajemník obdržel žádost.

Do šedesáti dnů od posledního jmenování jmenují čtyři smírčí soudci pátého smírčího soudce, vybraného z osob uvedených v seznamu, který bude předsedou.

Jestliže ke jmenování předsedy nebo některého z ostatních smírčích soudců nedojde ve lhůtách uvedených pro toto jmenování, bude jmenování provedeno generálním tajemníkem do šedesáti dnů po uplynutí příslušné lhůty. Generální tajemník může jmenovat předsedou buď jednu z osob uvedených v seznamu, nebo některého z členů Komise pro mezinárodní právo. Každá ze lhůt, v nichž má být provedeno jmenování, může být prodloužena dohodou sporných stran.

Každé uprázdněné místo musí být obsazeno tímž způsobem jako při původním jmenování.

3. Smírčí komise sama stanoví způsob řízení. Se souhlasem sporných stran může smírčí komise požádat kteroukoliv smluvní stranu o sdělení jejího ústního nebo písemného stanoviska. Rozhodnutí a doporučení smírčí komise se přijímají většinou hlasů z jejích pěti členů.

4. Smírčí komise může upozornit sporné strany na jakékoliv opatření, které může usnadnit přátelské urovnání sporu.
5. Smírčí komise vyslechne strany, posoudí nároky a námitky a učiní stranám návrhy, aby jim pomohla dospět k přátelskému urovnání sporu.
6. Smírčí komise vypracuje zprávu do dvanácti měsíců od svého ustanovení. Její zpráva se ukládá u generálního tajemníka a zasílá sporným stranám. Zpráva komise, včetně závěrů o skutečnostech a právních otázkách v ní obsažených, nezavazuje strany a má jen povahu doporučení předkládaných k posouzení stranám za účelem usnadnění přátelského urovnání sporu.
7. Generální tajemník poskytuje smírčí komisi potřebnou pomoc a prostředky. Náklady smírčí komise jsou hrazeny Organizací spojených národů.